

TRGOVSKI LIST

Časopis za trgovino, industrijo in obrt.

Letnina za Jugoslavijo: celoletno 180 Din, za 1/2 leta 90 Din, za 1/4 leta 45 Din, mesečno 15 Din; za inozemstvo: 210 Din. — Plača in toži se v Ljubljani. Društvo in upravnštvo je v Ljubljani v Gregorčičevi ulici št. 23. — Dopisi se ne vračajo. — Račun pri pošt. hranilnici v Ljubljani št. 11.953. — Telefon št. 30-69.

Leto XVI.

V Ljubljani, v torek, dne 25. aprila 1933.

Štev. 48.

Ni za vse kruha

Pred kratkim je izšla v knjižni zbirki »Slovenske poti« Uratnikova knjiga »Pogledi na družabno in gospodarsko strukturo Slovenije«. V knjigi je zbran dragocen material, ki bo dobro služil tudi h sestavi slovenskega gospodarskega programa in ki že zato zasluži, da se s knjigo vpozna slovenska gospodarska javnost. Knjiga pa ima tudi to prednost, da pove nekatere neprijetne resnice brez ovinkov in da zlasti obračuna z onim čisto neutemeljenim mnenjem, ko da bi mogli vsi Slovenci dobiti danes v svoji ožji domačiji dovolj zasluga in kruha. SLIŠI se sicer jako lepo, če se reče, da ima domovina za vse dovolj kruha, ali to zagotavljanje nima prav nobene cene, če pa vidimo, kako si morejo tisoči naših ljudi zagotoviti življenje le na ta način, da si poiščejo kruh in zaslužek v tujini. Takšna je žalibog resnica in prav nobenega smisla nima sebe varati z lepimi iluzijami in se udajati krivim sanjam. Danes je tako, da nima naša domovina za vse svoje otroke zasluga in edino pametno je tej resnici pogledati v oči, ne pa bežati pred njo, če hočemo, da bo kdaj boljše.

Prav za prav je naravnost čudno, kako je moglo nastati to lahkomisljeno mnenje, da je pri nas dovolj kruha za vse. Vsakdo vendar ve, da je čisto nemogoče, da bi mala kmečka domačija prehranila vse otroke, ki se rode na njej. Vemo vendar že od nekdaj, da morajo z majhne kmetije oditi skoraj vsi otroci v svet, vendar že leta in leta, da so morali odhajati naši ljudje v Ameriko in na Westfalsko, na Štajersko in v avstrijska mesta in v druge kraje, da so si našli zasluga in kruha. Tako je bilo pred vojno, tako je bilo po vojni in tako bo še dolgo, ker ni tako kmalu pričakovati, da bi mogla biti naša ožja domovina tako industrijalizirana, da bi v njenih fabrikah in podjetjih našli zaposlitev vsi naši ljudje.

Ni za vse kruha! V teh besedah je morda naš slovenski problem izrečen z najbolj drastičnimi besedami. Vsa nekdanja germanizacija je bila mogoča le zato, ker nismo mogli dati doma vsem kruha. Zato so se morali naši ljudje pehati za vsakdanji kruh v takšni meri, da sploh misliti niso mogli na narodne dolžnosti, zato je ostalo naše število kljub vsemu velikemu naravnemu prirastku konstantno enako in zato ni bilo v našem narodnem življenju onega poléta, ki bi vzdrnil tudi nezavedne iz narodnega mrtvila. Vsa naša narodna nesreča je izvirala v glavnem le iz te usodne resnice. A ker te resnice nismo hoteli videti, zato je bil od vsega početka izseljeniški problem čisto napačno zagrabljen, oziroma se sploh nihče ni brigal zanj. Deklamirali smo, da je doma za vse vsega dovolj, pri tem pa prepuščali izseljencu, da si pomaga sam kakor ve in zna. In še danes ni dosti boljše.

A čas je, da postane boljše in to se bo tudi zgodilo, če se bomo zavedali, da danes sicer res še ni doma za vse kruha, a da moramo delati na to, da bo vsak naš človek imel vsaj skromen zaslužek zagotovljen, doma ali na tujem, toda vedno s podporo svoje domovine. Samo na ta način ne bomo izgubljali ljudi.

Prvo pa je, da najdemo doma nove možnosti za zaslužek. In zato je potrebno, da dobi gospodarsko delo največjo veljavo in da se pred interesi gospodarstva umaknejo vsi drugi interesi. Ni za vse kruha, če je gospodarstvo zaostalo, za vse pa mora biti kruha v gospodarsko konsolidirani in upravno reformirani Jugoslaviji. Kajti še dolgo niso izrabljene vse možnosti izkoriščanja naravnih bogastev naše zemlje, še dolgo tudi ni dovršena industrijalizacija naše ožje domovine. Povsod so še velike možnosti za nova podjetja, ki bi zmanjšala število onih, ki morajo iskati si svoj kruh v tujini.

Ni za vse kruha! Kakor je težka ta resnica, tako pa je v njej silna vzpodbuda,

da bo za vse dovolj kruha. Notranja kolonizacija na eni strani, razvoj trgovine, obrta, kmetijstva in industrije na drugi strani in preorientacija naših šolanih ljudi, da bodo svoje znanje bolj uporabljali za praktično življenje, ko pa za pisarne, pa bo vse polno novih možnosti za zaslužek. Čisto novo orientacijo bi morala dati ta

Dragotin Gerželj:

O preosnovi našega lesnega izvoza

I.

Posledice sedanje svetovne gospodarske krize na zunanjo trgovino

Tako številni in mnogostranski so vzroki sedanje svetovne gospodarske depresije, da je že zelo težko samo naštetiti te vzroke. Prav tako mnogostranske pa so tudi posledice sedanje že štirin leta trajajoče gospodarske depresije. Nikjer pa se te posledice ne kažejo tako uničujoče, ko v zunanji trgovini, ki je naravnost katastrofalno nazadovala in ki se še ni opomogla kljub vsem številnim konferencam, ki so bile sklicane za odpravo vseh onih ovir, ki so zavrele mednarodno izmenjavo blaga. Toda konferenca za konferenco mine, a ne ena ovira se ne odpravi, temveč nastajajo nasprotno še vedno nove ovire, kakor tudi sproti rastejo finančne težave držav. A te ovire bo vendarle treba odpraviti, ker je v paraliziranju mednarodne trgovine tudi eden glavnih vzrokov sedanjega kritičnega stanja svetovnega gospodarstva. A ker je izkušnja pokazala, da teh ovir s sedanjimi metodami ni mogoče odpraviti, bo pač treba najiti nova pota in nove metode, da bo moglo svetovno gospodarstvo zopet svobodno zadihati v zrachu, ki je pogoj vsake živahne mednarodne trgovine.

Do meseca julija 1931. se je mednarodna trgovina gibala še po ritmu, ki ga zahteva zdrava trgovinska politika in podlaga trgovine so bile normalne trgovinske pogodbe. Od takrat pa se je vedno bolj širila protekcijonistična trgovinska politika in pričele so kar deževati razne uvozne prepovedi in omejitve. Vsled vedno težjih finančnih težav so se morale države zatekati k raznim deviznim omejitvam, ki jih je do skrajnosti poostrilo blokiranje trgovskih kreditov.

Da si priskrbe potrebne devize, so skušale države, ki so živlele v finančnih in denarnih nepriklah, povečati svoj izvoz v države z zdravu valuto. Tako je prišlo do nadnormalnega pritoka tujega blaga v te države, ki ga niso mogle zadržati vsled silnega padca cen niti visoke zaščitne carine. Posledica tega je bila, da so segle države z zdravu valuto še po novih sredstvih za omejevanje uvoza in tako je prišlo do določevanja uvoznih kontingentov, a tudi do direktnih uvoznih prepovedi za posamezne vrste blaga.

Resolucije medparlamentarne trgovinske konference

Rimska medparlamentarna trgovinska konferenca je zaključila svoje delo in sprejela soglasno te resolucije:

I.

Konferenca smatra, da je kontingentiranje uvoza in kontrolirano omejevanje deviznega prometa, pa čeprav je bilo v nekaterih primerih potrebno, vseeno neugodno učinkovalo ter pomeni veliko nevarnost v mednarodni trgovini. Zato konferenca predlaga, da se te odredbe sporazumno med zainteresiranimi državami ublaže in postopoma odpravijo.

Konferenca poziva vse države, da izvedejo v največjem obsegu gospodarsko razorožitev, ki bo koristna za vsako državo in da naj bodo zato pogajanja za sklenitev

resnica vsej naši politici, ki bi morala že zaradi nje mnogo več važnosti polagati na gospodarska vprašanja, ko na vsa druga.

Ni kruha za vse! To je kategoričen opomin, da je le v gospodarski politiki za nas rešitev in da ne bomo nikdar dovolj vodili gospodarske politike.

Beg kapitala v države z zdravu valuto je nujno povzročil še poostreite deviznih odredb, vsled česar so tudi uvozniki v izvoznih deželah morali omejiti uvoz, ker niso mogli dobiti deviz drugače, ko na črni borzi, ki pa je podražila devize in s tem znova zmanjšala ceno pridelkom. Opuščitev zlate valute najprej s strani Anglije, nato še od cele vrste drugih držav, je znižala veljavo denarja teh držav, kar je povzročilo zmanjšanje kupne moči prebivalstva teh držav. Zmanjšani kupni moči prebivalstva pa je nujno moralo slediti tudi ponovno zmanjšanje zunanje trgovine.

Ker so med tem tudi narasle plačilne težkote za poravnavo terjatev za izvoženo in uvoženo blago, so sklenile mnoge države klinirške pogodbe, ki naj bi omogočile plačilo teh terjatev. Dejansko pa so kliniringi povsodi znova zmanjšali obseg zunanje trgovine, ki je vedno bolj nazadovala. Kako silno je bilo to nazadovanje, kažejo jasno številke gospodarskega odbora pri Društvu narodov.

Od leta 1929. do 1. 1931. je nazadovala mednarodna trgovina pri uvozu 41,5%, pri izvozu pa za 43,1%. Še bolj se vidi to nazadovanje, če se primerjajo številke v januarju in februarju v letu 1929. s številkami obeh istih mesecev v letu 1932. Tako je uvoz v mednarodni trgovini nazadoval v januarju in februarju 1932 za 59,8% v primeri z januarjem in februarjem 1931, zvož pa v stem času za 54,4%, torej precej več ko za polovico. Po obsegu pa je nazadovala zunanja trgovina še v večji meri.

Nazadovanje zunanje trgovine je zadelo prav vsa njena področja, v posebno težkem obsegu pa izvoz kmetijskih pridelkov in zlasti lesa. Zlasti je bila pri tem prizadeta Slovenija, katere blagostanje je v posebni meri odvisno od lesne trgovine. Pokazati ves obseg nazadovanja te trgovine in obnem pota, kako s preosnovo lesne industrije in izvozne trgovine zopet dvigniti lesno zunanjo trgovino, je namen teh člankov, ki jih pričenjamo z današnjo številko objavljati in ki bodo gotovo pomemben prispevek k izdelavi našega enotnega gospodarskega programa.

trgovinskih pogodb prežeta z liberalnim razumevanjem.

Ceprav je treba vzeti klavzulo o največji ugodnosti, prilagodeno potrebam narodnega gospodarstva, za podlago mednarodnih trgovinskih odnošajev kot najpriljavnejše sredstvo za zagotovitev prave reciprocitete v mednarodni trgovinski zmenjavi, smatra konferenca ravno tako, da morejo biti sporazumi o posebnih carinskih režimih, omejenih na nekaj držav, kakor je bil določen v konvenciji v Ouchuju, koristni, če imajo, puščajoč nedotaknjene pravice držav, za cilj reciprociteto, da znižajo carinske barijere med temi državami in da pri tem ne bodo povisane barijere, ki dele te države od drugih držav. Takšni sporazumi se posebno pripo-

ročajo, če puščajo možnost, da se jim pridružijo tudi druge države.

II.

Konferenca odločno povdarja potrebo sistematične mednarodne gospodarske, finančne in denarne politike, ki bi se vodila v tem cilju, da se sporazumno najdejo najbolj pripravna sredstva za ohranitev cen na pravični višini. Pri tem naglašja kot neobhodno potrebo, da se vsi mednarodni dolgovi vlad raznih držav, ki ne izhajajo iz posojil, dovoljenih v produktivne svrhe, s skupnim sporazumom znatno znižajo ali popolnoma izbrišejo. Razen tega smatra konferenca za neobhodno potrebno, da se sklenejo sporazumi za takojšnjo ublažitev vseh omejitev v zmenjavi deviz in v zunanji trgovini. Prvi pogoj za uspešno osvoboditev svetovne trgovine od sedanjih ovir je, da vse države revidirajo svojo tarifno politiko, da ne bodo imele pri tej reviziji pred očmi samo svoje neposredne nacionalne potrebe, temveč tudi prvenstveno potrebo nove mednarodne trgovine in to na ta način, da bo ta obnovljena v najširšem obsegu.

V zvezi s strahovitim padcem cen za sirovine, kar otežkoti in morda celo onemogoča dolžnikom v mnogih državah izpolnjevanje njihovih finančnih obveznosti, smatra konferenca za potrebno, da se najdejo sredstva, da se olajša kontakt med upniki in dolžniki in da oni skupno prouče vse spremembe, ki bi nastale v gospodarski situaciji, če bi se, ozirajoč se pri tem na vse okolnosti vzajemno domenili tako, da se omogoči dolžnikom izpolnjevanje njih dolžnosti v oni meri, ki jo dovoljujejo sedanje razmere.

III.

Konferenca pozivlje trgovske zastopnike in skupine v vseh državah:

1. da opozore vlade in javno mnenje na vprašanje nerazmerja cen v prodaji na debelo in v prodaji na drobno in da delajo na to, da bo to nerazmerje služilo kot element neposredne akcije za reševanje svetovne gospodarske krize.

2. da povzročje uvedbo pripravnih ukrepov, da se ustanovi ali da se tam, kjer že obstoji, okrepi organiziranje in kontroliranje trgovine na drobno in sicer individualno ali na združni način, ki bi v splošnem interesu reguliral cene v podrobni prodaji.

3. da doseže pri upravnih oblastih, da davčna bremena ne bodo imela usodnega vpliva na cene v detajlni trgovini.

4. da z vsemi sredstvi delajo na to, da se trgovci detajlisti prepričajo, da se morajo cene v podrobni trgovini čim bolj približati cenam v prodaji na veliko.

IV.

Izhajajoč s stališča, da je gospodarska in finančna obnova srednje in vzhodne Evrope nenavadno nujna potreba in da je treba zahtevati, da se v ta namen pomaga s pomočjo mednarodnega sodelovanja, priporoča konferenca svetovni gospodarski in denarni konferenci v Londonu, da blagohotno prouči vse želje in predloge agrarnih držav v srednji in vzhodni Evropi in da smatra te želje kot najbolj učinkovito sredstvo za zboljšanje gospodarskih in finančnih pogojev Evrope. Te želje in predlogi se prvenstveno nanašajo na vprašanje mednarodnih dolgov, na vprašanje obtoka in zmenjave kapitala in končno na vprašanje proste trgovine z devizami ko tudi na ohranitev ali vpostavo denarne stabilizacije.

V.

Konferenca upa, da bodo vse države uporabljale pravilnike za radio prenose, ki bodo v soglasju z načeli, ki so bila ponovno naglašena od medparlamentarne trgovinske konference.

Mednarodna interparlamentarna trgovinska konferenca je sklenila, da se sestane leta 1934 v Madridu, leta 1935 pa v Beogradu.

